

GETROUWHEID.

Ik weet niet, of die trouwe kameraden vakantie hebben gehad. In de wet van Mozes is voor de huisdieren de wekelijksche sabbat voorgeschreven, en wanneer de Israëliet in het sabbatjaar niet ploegde en niet zaaide, had ook zijn huisdier rust. Bovendien kenden de volken der oudheid, die van landbouw en veeteelt leefden, niet ons rusteloos werken en zwoegen; de weersgesteldheid schreef zelf wel vacaties voor. Daardoor had ook het dienstdier van den Israëliet zijn vacaties, en verstandig doet hij, die ook thans nog, ook zonder wettelijk voorschrift, zijn paard en zijn ezel laat rusten naar behoefte. Het verlies aan arbeid zal hem rijke winst aan arbeidskracht opleveren.

't Schijnt wel, dat onze twee op tijd hun rust krijgen; hun kracht en vooral hun goede wil leggen een goed getuigenis af voor hun eigenaar. Ze weten wel, wat van hen verwacht wordt, en gewillig verrichten ze hun taak, zonder dat iemand hen aanspoort of aanzweet. Het blijkt, dat ze zich medewerkers van den mensch gevoelen, en dat ze een besef hebben van hun plicht en hun verantwoordelijkheid.

Aangenaam is anders het werk niet. Zoo'n zwaarbeladen schip is een heele vracht om te trekken; daarvoor is inspanning van alle krachten noodig. En dan, hoe eentonig is de arbeid! Altijd maar voorwaarts op hetzelfde pad langs het eindeloze rechte kanaal, waar aan den overkant de boomen zóó regelmatig op elkaar volgen, dat men moede wordt ze te tellen. Op grooten afstand is een sluis; daar zal een oogenblik rust worden gehouden, maar dan gaat het weer in denzelfden deun voort, zonder haast, zonder vertraging, regelmatig als een uurwerk, met stappen, die alle even lang zijn, met den band om de borst, die altijd even sterk drukt. Het eenige verschil is, dat tegen het einde van den tocht de krachten minder worden, en daarom de band sterker drukt en de stappen minder lang zijn. Maar — wat niet vermindert, is de goede wil om te trekken, de trouw in den arbeid.

Zij het ons een beeld van onzen arbeid na de vakantie. Het werk is weer begonnen, en 't gaat weer zoo geregeld als het loopen in een tredmolen, zei men vroeger, toen men nog tredmolens had, zoo geregeld als de omwentelingen van de schroef eener vliegmaschine, zou de twintigste eeuw zeggen, zoo geregeld als het stappen van een paard en een ezel, die een schip trekken langs een rechte vaart. Er zijn er onder ons, wier levenstaak geregelde afwisseling brengt, de benijdbare arbeid van den landbouwer, die eerst na een jaar teruggekeerd is tot het punt van uitgang. Maar er zijn er velen onder ons, wier arbeid eentonig is, die elken dag op hetzelfde uur dezelfde stappen doen, dezelfde bewegingen maken met hand en vinger, dezelfde gedachten denken en dezelfde woorden spreken bijna, met geen andere afwisseling dan den Zondag, die buiten den arbeid staat. Doch de Maandag komt spoedig weer met dezelfde stappen langs dezelfde eentonige vaart en met denzelfden druk van den arbeid tegen de borst.

Dat vermoeit. Eentonigheid vermoeit meer nog dan arbeid. Afwisseling ontspant nog den geest, al duurt de inspanning voort, maar altijd, dag uit dag in, week uit week in, denzelfden arbeid te verrichten, dat is afmattend voor den geest, gelijk het vermoeiend is voor het lichaam. En toch kan het niet anders in onze zeer ingewikkelde maatschappij, waar ieder slechts een klein onderdeel van den arbeid verricht, en slechts weinigen een overzicht hebben over het geheel.

Slechts één ding kan ons verheffen boven den druk,

dien de eentonigheid en eenvormigheid van het dagelijksch werk op ons uitoefent, kan spanning geven aan de spieren en veerkracht aan den geest. Dat is de trouw. Het besef, dat de taak, die vóór ons ligt, onze taak is, onze eigen taak, waarvoor wij verantwoordelijk zijn aan de maatschappij. En hooger wordt dat besef, zoo wij weten, dat het God Zelf is, die ons juist op die plaats heeft gezet, juist in dat gareel heeft gespannen, de bewustheid, dat wij voor onze taak in de tweede plaats verantwoordelijk zijn aan de maatschappij, maar in de eerste plaats aan Hem. Dan dienen we Hem in al onzen arbeid, hoe gering die ook schijnt, en we hebben het heerlijke bewustzijn, dat wij een deel uitvoeren van het werk, dat Hij in Zijn schepping te doen heeft. Het gevoel van verantwoordelijkheid aan de maatschappij kan tot getrouwheid stemmen; het gevoel van voor Hem te werken, maakt ons nog getrouwer.

Geen eerlijke arbeid is te gering om er getrouw in te zijn. Sommige menschen zijn hoog geplaatst, hebben leiding te geven aan een onderneming, hebben een zaak, een inrichting, een gemeente, een land te besturen; heerlijk, zoo ze getrouw zijn. Andere menschen staan op een vergeten post, vallen niet in 't oog, omdat er duizenden naast hen denzelfden arbeid verrichten, doch hun werk kan evenmin gemist worden; even heerlijk, zoo zij getrouw zijn.

Sommigen werken met groote kracht, andere met kleine. De kracht, die de kleine ezel in 't werk stelt, is niet te vergelijken met de kracht van het groote paard, maar de ernst, waarmee ze werken, de gewilligheid, de trouw van beide trekkers is gelijkelijk te prijzen, en de meester zal beide beloonen, niet naar hun kracht, maar naar hun ijver.

Sommigen hebben van God groote gaven ontvangen, en Hij plaatst hen voraan. Anderen hebben weinig gaven, en Hij geeft hun een lichter arbeid, geschikt voor hun krachten. Zullen ze klagen, omdat ze minder krachten hebben en geringer werk? Zullen ze niet veeleer zich verblijden, dat ook hun weinige kracht een plaats vindt en een gelegenheid om mede te werken in het groote geheel? En zoo zij met evenveel trouw hun taak verrichten als de sterke en de groote, vinden ze dan niet bij den Meester dezelfde waardeering?

Opmerkelijk is het verschil tusschen de gelijkenis der ponden in Lukas XIX, en die der talenten in Matth. XXV. In de eerste ontvangt iedere dienstknecht één pond; de gaven zijn dus gelijk, doch de eerste wint tien en de tweede vijf ponden; verschil van trouw dus, die verschil van vrucht tengevolge heeft. De eerste ontvangt een woord van waardeering: „Wel, gij goede dienstknecht, dewijl gij in het minste getrouw zijt geweest, zoo heb macht over tien steden." De ander ontvangt dat woord van waardeering niet, al krijgt hij loon in overeenstemming met zijn arbeid: „En gij, wees over vijf steden." In de gelijkenis der talenten echter zijn de gaven ongelijk; de eerste ontvangt vijf en de tweede twee talenten. De eerste wint vijf en de tweede twee talenten. De arbeid is dus in overeenstemming geweest met de gaven; de trouw was dezelfde. En let nu eens op, hoe het woord van waardeering tot beide letterlijk gelijk is: „Wel, gij goede en getrouwe dienstknecht, over weinig zijt gij getrouw geweest, over veel zal ik u zetten, ga in in de vreugde uws heeren."

De waardeering is niet naar de gaven, maar naar de getrouwheid. Laat dat ons een aansporing zijn bij den arbeid, wanneer we ons soms mochten beklagen, dat onze gaven zoo gering zijn en onze taak zoo nietig. God waardeert onze trouw. Laat dan de arbeid eentonig zijn en eenvoudig; laat de eene dag gelijken op den ander; laat het ons schijnen, of we geen vruchten zien; we willen inspannen al de krachten, die God ons gegeven heeft, en werken voor Hem en onder Zijn oog. De gaven zijn van Hem, de trouw is van ons. Van ons? Ja, en ook van Hem; Hij wil ze ons geven op ons gebed. Maar wij moeten willen.

A. L.

